

Хаджи Илия. (Съкрушенъ). Дали, жена, това не е орисия.

Хаджи Николина. Каква орисия?

Хаджи Илия. Азъ те отелѣкохъ — сега Богъ отплаща на едничкото ни чедо.

Дълго мълчание.

Хаджи Илия. Сега то станалото станало, ами него какво ще правимъ?

Хаджи Николина. Дано Добри му даде куражъ. А то каквото го гледамъ.

Влиза Неда.

Неда. Басе Георги пита за бай Павла.

Хаджи Николина. Сега пакъ и той.

Хаджи Илия. Чакай да кажа на Добря. (Наднична на вратата).

Д-ръ Тиховъ. (Се яввява веднага). Защо съмъ ви?

Хаджи Илия. Георги искалъ да види Павла.

Д-ръ Тиховъ. Не бива. (Наднична къмъ стаята и дохожда). Кажете му да дойде при мене. Пъкъ и вий произлѣзте. Азъ искамъ да го видя насамъ.

Излизатъ всички, освѣнъ Добри Тиховъ.

Тепавски. (Шомъ влиза). Дѣ е Павелъ?

Д-ръ Тиховъ. Защо ти е?

Тепавски. Искамъ да го видя и —

Д-ръ Тиховъ. Сега той трѣбва да бѣде самъ.

Мълчание.